

Sygn. akt I C 1824/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 7 sierpnia 2015 r.

Sąd Rejonowy w Wołominie I Wydział Cywilny

w składzie następującym: Przewodniczący – SSR Michał Marcysiak

Protokolant – Katarzyna Wiśniewska

po rozpoznaniu w dniu 31 lipca 2015 r. w Wołominie

na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W.

przeciwko R. K.

o zapłatę

- 1. zasądza od R. K. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwotę 5640 zł (pięć tysięcy sześćset czterdzieści złotych) wraz z odsetkami ustawowymi od tej kwoty od dnia 8 maja 2014 r. do dnia zapłaty,*
- 2. oddala powództwo w pozostałym zakresie,*
- 3. zasądza od R. K. na rzecz (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. kwotę 1107,04 zł (tysiąc sto siedem złotych i cztery grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu,*
- 4. zasądza od (...) Spółki Akcyjnej V. (...) z siedzibą w W. na rzecz R. K. kwotę 472,32 zł (czteryście siedemdziesiąt dwa złote i trzydzieści dwa grosze) tytułem zwrotu kosztów procesu,*
- 5. przyznaje adwokatowi C. K., prowadzącemu Kancelarię Adwokacką w W. przy ulicy (...) ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wołominie kwotę 1003,68 zł (tysiąc trzy złote i sześćdziesiąt osiem groszy) tytułem części kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej R. K. z urzędu.*

Sygn. akt I C 1824/14

Uzasadnienie wyroku z dnia 7 sierpnia 2014 r.

W pozwie wniesionym 8 maja 2014 r. (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wniósł o zasądzenie od R. K. 8214 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz kosztami procesu, w tym kosztami zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych, powiększonych o opłatę skarbową od udzielonego pełnomocnictwa procesowego w kwocie 17 zł.

W uzasadnieniu powód wskazał, że pozwany w dniu 5 sierpnia 1994 r. był sprawcą wypadku drogowego, w którym poniósł śmierć A. U.. Powód udzielał wówczas ochrony ubezpieczeniowej pozwanemu w ramach obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych. W wyniku ugody sądowej zawartej w dniu 23 listopada 1998 r. z K. U. (1) – żoną A. U., działającą również w imieniu małoletniej wówczas córki A. K. U., powód zobowiązał się do uiszczania na rzecz K. U. (2) 470 zł tytułem miesięcznej renty z powodu pogorszenia się jej sytuacji życiowej oraz kwartalnej renty w kwocie 858 zł z tytułu utraconego dochodu. W 2013 r. powód wypłacił K. U. (2) 12 rat renty z tytułu

pogorszenia się jej sytuacji życiowej (łącznie 5640 zł) oraz trzy raty renty z tytułu utraconego dochodu (łącznie 2574 zł). Z uwagi na to, że pozwany kierował pojazdem będąc w stanie nietrzeźwości, powód dochodzi obecnie zwrotu tych kwot na swoją rzecz.

W odpowiedzi na pozew R. K. wniósł o oddalenie powództwa. Pełnomocnik pozwanego z urzędu wniósł przy tym o zasądzenie kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych prawem z tytułu reprezentacji pozwanego z urzędu, które nie zostały opłacone w żadnej części (k.115). Pozwany podniósł, że prawo K. U. (2) do renty wygasło, albowiem jest ona obecnie osobą dorosłą, ponadto A. U. przyczynił się do wypadku, ponieważ również był w stanie nietrzeźwości i nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa. W tej sytuacji renty powinny ulec proporcjonalnemu obniżeniu stosownie do stopnia przyczynienia się A. U. do wypadku.

Podczas rozprawy w dniu 31 lipca 2015 r. pełnomocnik pozwanego zarzucił, że w ugodzie sądowej, na którą powołuje się powód nie ma mowy o kwartalnej rencie z tytułu utraty dochodów, a dotyczy ona jedynie renty w kwocie 470 zł.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 5 sierpnia 1994 r. przy ulicy (...) w Z. doszło do wypadku, którego sprawcą był kierujący samochodem osobowym marki B. o nr rej. (...) R. K.. W wyniku niezachowania należytej ostrożności R. K. doprowadził do wypadku, w wyniku którego śmierć poniósł A. U.. R. K. był wówczas w stanie nietrzeźwości spowodowanym spożyciem alkoholu. R. K. został skazany za popełnienie przestępstwa polegającego na spowodowaniu tego wypadku w stanie nietrzeźwości prawomocnym wyrokiem karnym.

W dniu wypadku R. K. był ubezpieczony w zakresie obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych w Towarzystwie (...) S.A., którego następcą prawnym jest (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W..

(okoliczności bezsporne)

K. U. (2) jest córką A. U. i K. U. (1). Urodziła się (...)

(dowód: kopia odpisu skróconego aktu urodzenia K. U. (2) – akt szkody – k.148)

W dniu 23 listopada 1998 r. w sprawie o sygn. II C 1483/97 prowadzonej w Sądzie Wojewódzkim w Warszawie z powództwa K. U. (2) przeciwko R. K. oraz Towarzystwu (...) S.A. o zapłatę odszkodowania zawarta została między K. U. (2) reprezentowaną przez matkę K. U. (1), a pozwanym Towarzystwem (...) ugoda następującej treści:

„Pozwane Towarzystwo (...) S.A. zobowiązuje się wypłacić powódce K. U. (1) działającej w imieniu własnym i małoletniej K. U. (2):

a) kwotę 30 000 zł (...) na rzecz małoletniej K. U. (2) wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od dnia 5 sierpnia 1994 r. do dnia zapłaty,

b) kwotę 15 000 zł (...) na rzecz K. U. (1) wraz z odsetkami w wysokości ustawowej od 5 sierpnia 1994 r.

Łącznie 45 000 zł której wypłata nastąpi do rąk K. U. (1) w terminie 14 dni od dnia uprawomocnienia się ugody.

Pozwane Towarzystwo (...) S.A. zobowiązuje się do wypłat tytułem renty kwot po 470 zł miesięcznie płatnych do 15-ego każdego miesiąca na rzecz małoletniej K. U. (2) wraz z odsetkami w wysokości ustawowej w razie opóźnienia w wypłacie renty, począwszy od 09. 1994 r. Strony zgodnie wnoszą o zniesienie kosztów zastępstwa procesowego.

Niniejszą ugodą strony regulują wszelkie między nimi roszczenia powstałe z tytułu wypadku zaistniałego w dniu 5 sierpnia 1994 r. i oświadczają, że z tego tytułu w przyszłości nie będą rościć do siebie pretensji.”

(dowód: kopia wypisu protokołu rozprawy przed Sądem Wojewódzkim w Warszawie w dniu 23 listopada 1998 r. sygn. II C 1483/97 – k.139).

W roku 2013 (...) Spółka Akcyjna V. (...) z siedzibą w W. wypłaciła na rzecz K. U. (2) kwotę 5640 zł tytułem dwunastu rat renty ustalonej w ugodzie z dnia 23 listopada 1998 r. oraz trzy raty renty w kwocie 858 zł, tj. łącznie 2574 zł.

(okoliczności bezsporne)

Powyższe okoliczności były w części, wskazanej już wyżej, bezsporne między stronami, a zatem nie wymagały w tym zakresie dowodu. W szczególności wyjaśnić należy, iż pełnomocnik pozwanego, na żadnym etapie niniejszego procesu, nie zaprzeczył sprawstwu pozwanego jeśli chodzi o przedmiotowy wypadek i faktowi, że pozwany doprowadził do niego, będąc w stanie nietrzeźwości. Podnosił jedynie okoliczności, mające, jego zdaniem, znaczenie dla ustalenia, że A. U. przyczynił się do powstania przedmiotowego wypadku. Pełnomocnik pozwanego przyznał również wyraźnie, podczas rozprawy, fakt, wysokość oraz tytuł wypłaty świadczeń pieniężnych dokonanych przez pozwanego na rzecz K. U. (2) w 2013 r. Okoliczności te również były zatem bezsporne i nie wymagały dowodu. Dlatego też, podczas rozprawy w dniu 31 lipca 2015 r., Sąd oddalił wniosek powoda o przesłuchanie świadka K. U. (1) powołany na te okoliczności.

W pozostałej części stan faktyczny ustalony został w oparciu o wskazane wyżej dowody, tj. kopię odpisu skróconego aktu urodzenia K. U. (2) i kopię wypisu protokołu rozprawy przed Sądem Wojewódzkim w Warszawie w dniu 23 listopada 1998 r. sygn. II C 1483/97. Żadna ze stron nie kwestionowała mocy dowodowej dokumentów urzędowych, których kopie znajdują się w aktach sprawy. Dokumenty te zostały sporządzone przez uprawnione organy, w granicach ich kompetencji, w związku z tym brak podstaw do kwestionowania ich mocy dowodowej. Dlatego też stanowiły podstawę ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo podlegało częściowemu uwzględnieniu.

Było ono zasadne, w zakresie w jakim dotyczyło roszczenia o zapłatę 5640 zł, tytułem zwrotu wypłaconych w 2013 r. przez powoda dwunastu rat renty ustalonej na rzecz K. U. (2) w ugodzie sądowej z dnia 23 listopada 1998 r.

Z uwagi na datę zdarzenia, w wyniku którego śmierć poniósł A. U., warunki powstania roszczenia regresowego, w ramach obowiązkowego ubezpieczenia posiadaczy pojazdów mechanicznych, nazywanego w doktrynie prawa cywilnego tzw. regresem nietypowym, reguluje § 33 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 9 grudnia 1992 r. w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z ruchem pojazdów (Dz. U. Nr 96, poz. 475 ze zm. - dalej: "rozporządzenie z dnia 9 grudnia 1992 r."). Zgodnie z tym przepisem ubezpieczycielowi przysługuje uprawnienie dochodzenia od kierowcy pojazdu mechanicznego zwrotu wypłaconego z tytułu ubezpieczenia OC odszkodowania, jeżeli kierujący: 1) wyrządził szkodę umyślnie lub w stanie nietrzeźwości, 2) wszedł w posiadanie pojazdu wskutek popełnienia przestępstwa, 3) nie posiadał wymaganych uprawnień do kierowania pojazdem, z wyjątkiem przypadków, gdy chodziło o ratowanie życia ludzkiego lub mienia albo ściganie przestępcy.

Istota obowiązkowych ubezpieczeń komunikacyjnych, która uregulowana była, w dniu wyrządzenia szkody, w § 10 rozporządzenia z dnia 9 grudnia 1992 r. w zw. z art. 822 Kodeksu cywilnego, polega na tym, iż umowa ubezpieczenia zawarta w tym przedmiocie nie rodzi regresu zakładu ubezpieczeń wobec ubezpieczonego sprawcy szkody komunikacyjnej – kierowcy lub posiadacza pojazdu mechanicznego. Skutki umowy ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych obejmują zarówno strony tej umowy, jak i każdego kierującego pojazdem mechanicznym, a jej sens i istota polega na definitywnym przejściu przez zakład ubezpieczeń obowiązku naprawienia szkody, co oznacza, że po spełnieniu świadczenia odszkodowawczego ubezpieczyciel nie może domagać się jego zwrotu od ubezpieczonego. Instytucja uregulowana w § 33 rozporządzenia z dnia 9 grudnia 1992 r., a następnie w § 33 rozporządzenia Ministra Finansów z dnia 24 marca 2000 r. w sprawie ogólnych warunków obowiązkowego ubezpieczenia odpowiedzialności cywilnej posiadaczy pojazdów mechanicznych za szkody powstałe w związku z

ruchem tych pojazdów (Dz. U. z 2000. Nr 26, poz. 310 ze zm.), a obecnie w art. 43 pkt 1 ustawy z dnia 22 maja 2003 r. o ubezpieczeniach obowiązkowych, Ubezpieczeniowym Funduszu Gwarancyjnym i Polskim Biurze Ubezpieczycieli Komunikacyjnych (Dz. U. Nr 124, poz. 1152 ze zm.), stanowi wyjątek od tej zasady. Uzasadniony jest on tym, że zachowanie kierującego pojazdem uznawane jest za tak rażące, że względy prewencyjne, wychowawcze i represyjne, a także poczucie słuszności uzasadniają możliwość dochodzenia przez ubezpieczyciela od kierowcy zwrotu wypłaconego odszkodowania. Dotyczy to w szczególności sytuacji, gdy kierujący pojazdem wyrządził szkodę w stanie nietrzeźwości.

W niniejszej sprawie nie było sporne między stronami, że pozwany wyrządził szkodę będąc w stanie nietrzeźwości. Spełniona jest zatem przesłanka powstania roszczenia regresowego określona w § 33 punkt 1 rozporządzenia z dnia 9 grudnia 1992 r. Nie było również sporne, że powodowy zakład ubezpieczeń wypłacił na rzecz K. U. (2) w roku 2013 r. łącznie 5640 zł tytułem dwunastu rat renty objętej ugodą sądową z dnia 23 listopada 1998 r. Obrona pozwanego przed przedmiotowym roszczeniem polegała, przede wszystkim, na tym, że twierdził, iż uprawnienie K. U. (2) do otrzymywania tej renty w roku 2013 r. już nie istniało, ponieważ wygasło z uwagi na osiągnięcie przez K. U. (2) pełnoletności. W ocenie Sądu, stanowisko to jest niezasadne. Okoliczność ta nie przesądza bowiem o wygaśnięciu przedmiotowego uprawnienia. Rentę dla osób, które określa się w doktrynie prawa cywilnego jako pośrednio poszkodowane w wyniku śmierci poszkodowanego, reguluje art. 446 § 2 k.c. Zgodnie z tym przepisem osoba, względem której ciążył na zmarłym ustawowy obowiązek alimentacyjny, może żądać od zobowiązanego do naprawienia szkody renty obliczonej stosownie do potrzeb poszkodowanego oraz do możliwości zarobkowych i majątkowych zmarłego przez czas prawdopodobnego trwania obowiązku alimentacyjnego. Jak stanowi zdanie drugie tego przepisu, takiej samej renty mogą żądać inne osoby bliskie, którym zmarły dobrowolnie i stale dostarczał środków utrzymania, jeżeli z okoliczności wynika, że wymagają tego zasady współżycia społecznego.

W myśl art. 446 § 2 k.c. obowiązek naprawienia szkody z tytułu utraty żywiciela ograniczony jest zakresem ustawowego obowiązku alimentacyjnego ciążącego na zmarłym w stosunku do osób poszkodowanych wskutek jego śmierci; zakres więc tego obowiązku, gdy chodzi o dziecko niezdolne do samodzielnego utrzymania się, wyznaczają jego potrzeby oraz możliwości zarobkowe i majątkowe zmarłego (wyrok SN z 10 grudnia 1999 r., II CKN 285/99, niepubl.). Zarówno w ugodzie sądowej, jak i wyroku sądowym nie ma bezwzględnego obowiązku oznaczenia terminu zasądzonej uprawnionemu renty (por. wyrok SN z 11 lutego 2005 r., III CK 318/2004, LexisNexis nr 390287, IC 2005, nr 12, s. 56). Uprawnienie do renty na rzecz dziecka w związku ze śmiercią jednego z rodziców istnieje zatem do czasu uzyskania przez nie zdolności do pracy zarobkowej, a więc między innymi, aż do ukończenia studiów, gdy zostały podjęte bezpośrednio po ukończeniu szkoły średniej, i to niezależnie od tego, czy drugie z rodziców jest w stanie je utrzymać (wyrok SN z 10 grudnia 1962 r., I PR 244/62, LexisNexis nr (...), OSNCP 1964, nr 1, poz. 11) i niezależnie od tego, czy świadczenia spełniane przez zmarłego ojca są świadczone przez inne osoby (wyrok SN z 22 listopada 1968 r., I CR 434/68, LexisNexis nr 326785, OSNCP 1969, nr 11, poz. 203, z glosą K. Górnicza, PiP 1970, nr 8-9, s. 419, z omówieniem A. Szpunara i W. Wanatowskiej, NP 1970, nr 6, s. 904 i NP 1971, nr 6, s. 915 oraz B. Dobrzańskiego, NP 1971, nr 4, s. 602). Sama zatem okoliczność osiągnięcia pełnoletności nie jest z tego punktu widzenia przesądzająca, mając w szczególności na uwadze niekwestionowaną przez pozwanego okoliczność, na którą powołał się powód (pismo procesowe pełnomocnika powoda z dnia 14 lipca 2015 r. – k.142), a mianowicie to, iż K. U. (2) była w 2014 r. studentką studiów stacjonarnych (...) na (...) w W..

Podkreślić należy, iż wykazanie okoliczności świadczących o wygaśnięciu uprawnienia K. U. (2) do przedmiotowej renty należało do tej strony procesu, która z tych okoliczności wywodziła skutki prawne (art. 6 k.c.), a więc do pozwanego. Pozwany tych okoliczności nie wykazał, mimo że w pozwie zawarte były wnioski dowodowe zmierzające w tym kierunku, tj. wnioski o przesłuchanie w charakterze świadków K. U. (1) oraz K. U. (2), a także, w charakterze strony, pozwanego. Wnioski te zostały jednak cofnięte podczas rozprawy w dniu 31 lipca 2015 r. przez pełnomocnika pozwanego będącego adwokatem.

Pozwany nie wykazał również okoliczności, które, jego zdaniem, świadczą o przyczynieniu się A. U. do powstania szkody, a więc tego, że A. U. był w chwili wypadku nietrzeźwy i nie miał zapiętych pasów bezpieczeństwa. Zawnioskowany przez pozwanego dowód z akt sprawy karnej II K 313/01 nie był przydatny dla stwierdzenia tej okoliczności, albowiem akta te w ogóle nie dotyczą pozwanego. Pełnomocnik pozwanego wiedząc o tym i zwracając na

to uwagę podczas rozprawy w dniu 31 lipca 2015 r. nie zawniósł o zwrócenie się przez Sąd o właściwe akta sprawy karnej, w której pozwany został skazany. Zwrócić należy uwagę, iż podczas tej rozprawy pełnomocnik pozwanego cofnął niemal wszystkie wnioski dowodowe zawarte w odpowiedzi na pozew, wychodząc z założenia, iż nie ma potrzeby prowadzenia dalszego postępowania dowodowego dla wykazania bezzasadności powództwa. W szczególności cofnął wniosek o przeprowadzenie dowodu z akt sprawy cywilnej (k.116), w której doszło do zawarcia ugody w dniu 23 listopada 1998 r. Z kolei w aktach sprawy VI Nc-e 1657914/12, które w formie wydruku zostały dołączone do akt niniejszej sprawy nie ma żadnych dokumentów. Jest to sprawa, która w całości toczyła się w Sądzie Rejonowym Lublin – Zachód w Lublinie w elektronicznym postępowaniu upominawczym. Jak stanowi art. 505³² § 1 k.p.c., regulujący to postępowanie, w pozwie powód powinien wskazać dowody na poparcie swoich twierdzeń. Zdanie drugie głosi natomiast, że dowodów nie dołącza się do pozwu. Z kolei pozwany nie załączył żadnych dokumentów do wniesionego w tym postępowaniu sprzeciwu od nakazu zapłaty (który następnie został prawomocnie odrzucony postanowieniem Sądu).

Również dołączone akta szkodowe (k.148) nie zawierają dokumentów świadczących o przyczynieniu się A. U. do powstania szkody. Zwrócić przy tym należy uwagę, że w aktach tych znajduje się kopia pierwszej strony aktu oskarżenia sformułowanego w związku z wypadkiem, którego sprawcą był pozwany. Treść zarzutu sformułowanego w tym akcie oskarżenia wskazuje, że A. U. nie był ani kierowcą, ani pasażerem jakiegokolwiek pojazdu. Uznać zatem należało, iż akta szkodowe nie zawierają jakichkolwiek dokumentów potwierdzających twierdzenia pozwanego w kwestii przyczynienia się A. U. do zaistnienia przedmiotowego wypadku.

Skoro zatem bezsporne pozostawało, że powód wypłacił K. U. (2) w 2013 r. dwanaście rat renty ustalonej w ugodzie sądowej z dnia 23 listopada 1998 r., a pozwany wyrządził szkodę będąc w stanie nietrzeźwości, to powództwo zasługiwało na uwzględnienie w takim zakresie, w jakim obejmowało roszczenie regresowe dotyczącego tego świadczenia, o czym Sąd orzekł w oparciu o § 33 rozporządzenia z dnia 9 grudnia 1992 r., jak w punkcie 1. wyroku. Odsetki Sąd zasądził na podstawie art. 481 § 1 i 2 k.c., zgodnie z którym jeżeli dłużnik opóźnia się ze spełnieniem świadczenia pieniężnego, wierzyciel może żądać odsetek za czas opóźnienia, chociażby nie poniósł żadnej szkody i chociażby opóźnienie było następstwem okoliczności, za które dłużnik odpowiedzialności nie ponosi. Jak stanowi § 2 tego przepisu jeżeli stopa odsetek za opóźnienie nie była z góry oznaczona, należą się odsetki ustawowe. Nie było sporne między stronami, że pozwany otrzymał jeszcze przed wniesieniem pozwu wezwanie do zapłaty kwoty 5640 zł z tytułu zwrotu renty wypłaconej K. U. (2) w 2013 r. (na co wskazują również akta szkodowe), w związku z czym roszczenie o zasądzenie odsetek ustawowych do dnia wniesienia pozwu, czyli 8 maja 2014 r., było uzasadnione.

W pozostałym zakresie powództwo podlegało oddaleniu, albowiem powód nie wykazał, aby jego dług względem K. U. (2) z tytułu opisanej w pozwie renty kwartalnej, w ogóle istniał, a ściślej rzecz biorąc, że spełnił swoje świadczenie w wykonaniu istniejącego długu. Powód powoływał się w pozwie na to, że kwartalna renta „z tytułu utraconego dochodu” w wysokości 858 zł ustalona została w ugodzie sądowej z dnia 23 listopada 1998 r. Ponadto na dowód istnienia tego roszczenia K. U. (2) powołał się w pozwie na pismo z 8 grudnia 1998 r. znajdujące się, według niego, w aktach sprawy cywilnej sygn. VI Nc-e 1657914/12. Tymczasem, jeśli chodzi o to ostatnie pismo, to z przyczyn, które przytoczone zostały już wyżej, nie znajduje się ono wśród wydruków dokumentów sprawy cywilnej sygn. VI Nc-e 1657914/12. Nie zostało ono nawet wskazane jako dowód w pozwie wniesionym w tej sprawie. Natomiast ugoda z dnia 23 listopada 1998 r. nie obejmuje ustaleń co do przedmiotowej renty. Mowa jest w niej wyłącznie o rencie w kwocie 470 zł. Co więcej, ugoda ta zawiera postanowienie, w myśl którego „strony regulują wszelkie między nimi roszczenia powstałe z tytułu wypadku zaistniałego w dniu 5 sierpnia 1994 r. i oświadczają, że z tego tytułu w przyszłości nie będą rościć do siebie pretensji”. W związku z tym uznać należało, że poza tą ugodą, nie zostało ustalone prawo K. U. (2) do jakiegokolwiek innej renty niż objęta treścią ugody. Powód nie wykazał również istnienia jego długu z tego tytułu. Dodać przy tym należy, że art. 446 k.c. przewiduje wyłącznie jedną rentę, o której stanowi § 2 tego przepisu. Kodeks cywilny nie zna renty, przysługującej pośrednio poszkodowanemu śmiercią bliskiego, dla której przesłanką byłoby „utrata dochodu”. Zgodnie z art. 446 § 3 sąd może jedynie przyznać najbliższym członkom rodziny zmarłego stosowne odszkodowanie, jeżeli skutek jego śmierci nastąpiło znaczne pogorszenie ich sytuacji życiowej. Skoro zatem powód

nie wykazał, aby spełnił swoje świadczenie w tym zakresie w wykonaniu istniejącego zobowiązania, powództwo w tym zakresie podlegało oddaleniu, o czym orzeczono w punkcie 2. wyroku.

O kosztach procesu należnych powodowi orzeczono w punktach 3 i 4 wyroku, stosownie do art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 99 k.p.c. Zgodnie z art. 100 k.p.c. w razie częściowego tylko uwzględnienia żądań koszty będą wzajemnie zniesione lub stosunkowo rozdzielone. Powód wygrał niniejszy proces w 68 % w związku z tym, w takiej części, należy mu się od pozwanego zwrot poniesionych kosztów procesu. Należy do nich opłata sądowa od pozwu w kwocie 411 zł, kwota 17 zł opłaty skarbowej od pełnomocnictwa procesowego oraz 1200 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego ustalone w oparciu o § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (Dz. U. nr 163, poz. 1349 ze zm.), co daje łącznie 1628 zł. Tym samym powodowi należy się zwrot 68 % tej kwoty, czyli 1107, 04 zł, o czym orzeczono w punkcie 3 wyroku.

O kosztach należnych pozwanemu Sąd orzekł w punkcie 4. wyroku również stosownie do art. 100 k.p.c. w zw. z art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Do kosztów procesu pozwanego należały wyłącznie koszty zastępstwa procesowego wykonywanego przez adwokata ustanowionego z urzędu, ustalone przez Sąd w stawce minimalnej, określonej w § 6 punkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (tekst jednolity Dz. U. z 2013 r., Nr 461), powiększonej o należną stawkę podatku VAT, stosownie do § 2 ust. 3 tego rozporządzenia, tj. kwota 1476 zł. Z uwagi na to, iż pozwany wygrał proces w 32 % należało zasądzić od powódki na rzecz pozwanego kwotę 472,32 zł z tytułu zwrotu powyższych kosztów procesu.

Skoro pozwany w 68 % przegrał proces to w tym zakresie koszty nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej mu z urzędu ponosi Skarb Państwa – Sąd Rejonowy w Wołominie. Dlatego też Sąd przyznał ze Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego w Wołominie adwokatowi C. K., prowadzącemu Kancelarię Adwokacką przy ulicy (...) w W. kwotę 1003, 68 zł, orzekając w oparciu o § 19 i 20 wyżej wskazanego rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokatów oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu, jak w punkcie 5 wyroku.

.